

Валери Иванов

По стръмния ръб към върха

По стръмния ръб на изкачването към върха,
толкова обозрим
и неосезаем,
понякога умората си казва тежката дума...
Сменят се правителства,
развенчават се шампиони...
по стръмния ръб към върха.
И винаги има виновно,
почти невменяемо,
вдигане на гузни рамене,
когато няколко глави се търкалят в прахта –
по стръмния ръб към върха...
И толкова е смешно,
когато системите се сменят,
с мотивацията да спрат лазенето –
в името на летенето...
И винаги стъпваме
много внимателно и безотговорно
по земята,
когато изкачваме върха...
Няма място за крахове,
няма място за загуби,
когато имаш за гръб Парките на съдбата,
а за лице –
резултатите от последните местни мажоритарни избори...
Защото по трудния път към върха,
няма непреодолими граници
в бездната от съгрешили –
с благословията на Сатаната – съзаклятници...
Защото изкачването
не е спорт за неопитни и аматьори...
Всички останали са професионалисти –
когато не става дума за почтеност и феърплей...
По стръмния ръб към върха
се спускам бавно...
нагоре...
за всеки случай.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11071>]